

PROU A LA PERSECUCIÓ DELS TREBALLADORS PENITENCIARIS

Segons informacions rebudes de companys afectats i publicades recentment en premsa, la Direcció General pel que sembla està dedicant els seus escassos recursos a fer un ús intensiu de l' AIS (Àrea d'Informació en Matèria de Seguretat) i el Servei d'Inspecció. Aquest acte seria en si lloable si no fora per quin ha estat l'objectiu triat per a tant esforç.

Amb una amenaça greu de yihadisme molt present, un augment disparat de les agressions als treballadors penitenciaris que no deixen de créixer de manera alarmant i disparada any rere any, i manques en matèria de personal i d'infraestructures que farien enrogir a Kafka, una part important dels esforços de tot l'entramat de seguretat de la Direcció General sembla que es dediquen a detectar, seguir i investigar no a delinqüents importants, a bandes criminals o a terroristes a dins de les presons sinó als "perillosos" funcionaris que accedeixen per mitjà del SIPC a la informació d'un nombre reduït, escollit i selecte d'interns.

La qüestió no resideix tant en l'obligació i el deure de protegir la intimitat de les persones, tant les que estan ingressades a la presó com dels treballadors penitenciaris, tasca que ha de ser portada sempre amb total serietat i la fermesa més gran, com del tipus de mesures que s'estan prenent, amb qui es prenen i com es prenen.

L'actuació aparent de la Direcció General, de la qual no coneixem tot el seu abast, ja que procura moure's sota una capa de secretisme que disfressa de discreció, suscita una sèrie de qüestions que llancen una preocupant llum o més aviat falta d'ella, no tant sobre la legalitat dels fets com sobre la seva moralitat:

1. Es pot i ha d'obrir informació reservada o simplement iniciar diligències informatives que requereixin fins i tot informe escrit o declaració davant un inspector per part d'un funcionari, simplement perquè el treballador penitenciari accedeix a dades a les quals pel seu treball i les seves tasques té accés?
2. Quina normativa del SIPC impedeix a un treballador penitenciari d'un centre accedir a informació dels interns? Quin és el límit d'aquest accés, i sobretot qui fixa el límit i on està fixat?
3. Es pot obrir informació reservada o iniciar diligències que podrien desembocar en una informació reservada simplement "per si de cas"? Es poden iniciar únicament perquè un acte legítim podria derivar com a possibilitat teòrica en un acte il·legal però sense que hi hagi constància prèvia alguna d'aquest acte il·legítim?

4. És raonable que els serveis d'inspecció de la D.G. i l' AIS actuïn de facto considerant a tots els treballadors penitenciaris, independentment del seu historial previ, com a presumptes delinqüents abans fins i tot que hi hagi sospites d'haver comès qualsevol acte il·lícit simplement perquè podria haver-hi? Potser és aquesta la pregunta més crucial.

CCOO a més considerem d'una especial gravetat el que es pugui ser investigat i eventualment castigat per actes que no estan clarament fixats i tampoc són de públic coneixement, o que depenen del tipus especial d'intern, classificat com a sensible o perillós d'acords a criteris foscos només coneguts per la superioritat.

Actuar d'aquesta manera pel que fa als treballadors, tractant-los com a possibles delinqüents en situació kafkiana de no saber si poden ser acusats d'alguna cosa o no perquè tot es mou en la discreció, la foscor i el secret, crea una claríssima inseguretat jurídica, ja que a causa de l'actuació dels organismes de la Direcció General resulta impossible saber amb certesa si un acte realitzat a raó de les potestats que emanen de la condició de treballador penitenciari podrà no obstant això ser considerat per la superioritat com a sospitós i portar a una informació reservada i a un possible càstig.

En aquests moments, els treballadors penitenciaris no tenim coneixement públic que tipus d'accés es considera "sospitós i que funcionari pot ser sospitós i quin funcionari està fora de perill. Tampoc coneixem les dades de quins interns es consideren sospitosos. Tots els interns són iguals per als treballadors penitenciaris, però sembla que per a la Direcció General uns interns són més iguals que uns altres i això pot portar conseqüències no desitjades per a un treballador.

Per a **CCOO**, la Inspecció i l' AIS, organismes necessaris i imprescindibles per a un bon funcionament del sistema penitenciari, han d'actuar per investigar, i si escau, castigar actes punibles, però mai en situacions on segons ens consta no s'ha comès cap il·lícit previ, i ens fa l'efecte amb molt més intenció d'acoquinar i espantar treballadors en funció d'interessos molt concrets, que la de treballar activament i amb eficàcia per resoldre els problemes reals que el sistema penitenciari català sense cap dubte té.

En conseqüència, tenint en compte l'anteriorment exposat li sol·licitem al Director General de Serveis Penitenciaris que posi fi a procediments d'aquest tipus, que generin inseguretat jurídica. El Reglament de règim disciplinari té unes funcions i un àmbit específic d'actuació que podrien quedar desvirtuats si s'inicien i es donés continuïtat a procediments d'aquesta índole.

Barcelona a 27 d'agost de 2013

US CONTINUAREM INFORMANT!